

*Ζερβά μας ο νοτιάς φυσάει και μας τρελαίνει
αυτός ο αέρας που γυμνώνει τα κόκαλα απ' τη σάρκα.*

Γιώργος Σεφέρης, «Μυθιστόρημα»

[ΕΝΑ]

Την πρώτη φορά που συνειδητοποίησε την παρουσία του, ήταν ένα απόγευμα που έκανε έρωτα με την Αλεξάνδρα. Δεν τον ονόμασε αμέσως Επόπτη, αυτό συνέβη λίγο αργότερα, δεν θυμόταν καν ποιος του έδωσε όνομα – ο ίδιος ή ο Σταυράκης.

Όχι ότι είχε καμιά ιδιαίτερη σημασία.

Απλά δεν θυμόταν.

Αρχές του Σεπτέμβρη του 1990 και το καλοκαίρι δεν έλεγε να το κουνήσει ρούπι. Τα δελτία καιρού ανήγγελλαν σταδιακή πτώση της θερμοκρασίας από τα βόρεια, όμως για το Ρέθυμνο αυτό ήταν απλώς ένα μακρινό ενδεχόμενο. Το αυγουσιτιάτικο μελέμι είχε ξαφνικά μετατραπεί σ' έναν υγρό, σχεδόν αποπνικτικό νοτιά, που διαρκούσε πάνω από δέκα μέρες, έναν λίβα ανελέητο που ώρες ώρες έμοιαζε πως μπορούσε να λιώσει ακόμα και την άσφαλτο με την πύρινη ανάσα του.

[ΤΡΙΑ]

Μονάχος στο δωμάτιο –τρόπος του λέγειν «μονάχος»– αναρωτήθηκε πόσοι αιώνες είχαν περάσει από εκείνες τις μέρες. Σηκώθηκε να βάλει λίγη μουσική. Διάλεξε στην τύχη ένα δίσκο, ρύθμισε την ένταση σε επίπεδο μουρμουρητού, πήρε μια λεμονάδα από το ψυγείο και βγήκε στο μπαλκόνι.

Υπολόγιζε πως είχε ακόμα έξι-επτά ώρες μέχρι την επόμενη του επίσκεψη. Αλλά πάλι, ποτέ δεν μπορούσε να είναι απόλυτα σίγουρος.

Ερχόταν σε άτακτα χρονικά διαστήματα. Τον ξυπνούσε μέσα στ' άγρια χαράματα κι εκεί που έλεγε πως τον ξεφορτώθηκε, τουλάχιστον για εκείνη τη μέρα, κατέφθανε δριμύτερος το απόγευμα, πιο κακός και πιο οργανωμένος. Μετά ήταν ικανός να σωπάσει, να χαθεί για λίγο, να τον αφήσει να ελπίζει πως όλα αυτά ήταν απλώς ένας εφιάλτης, πως όπου να 'ναι θα τον ξυπνήσει η βελούδινη ανάσα της Αλεξάνδρας. Κι ύστερα επέστρεφε για να τον βυθίσει σε ακόμα μεγαλύτερη απελπισία.

Τελευταία είχε πυκνώσει τις επισκέψεις του.

Άναψε τσιγάρο, πήρε μια βαθιά τζούρα κι αφουγκράστηκε το δρόμο κάτω από το σπίτι. Η νυχτερινή σιωπή επιδρούσε ευεργετικά στα ταλαιπωρημένα νεύρα του.

Για ύπνο, ούτε λόγος. Η αποχώρηση του Επόπτη συνοδευόταν πάντα από ένα είδος ημικρανίας που δεν υποχωρούσε με κανένα παυσίπονο, με κανένα τέχνασμα ή γιατροσόφι. Μούδιαζε το δεξί μισό του προσώπου κι ο πόνος απλωνόταν μέχρι τον αυχένα με ενδιάμεση στάση τον κρόταφο. Εκεί παρέμενε καμιά ώρα, σφυροκοπώντας ένα συγκεκριμένο σημείο πίσω από το αφτί, κι ύστερα επικεντρωνόταν στο μέτωπο εξασθενώντας σταδιακά για να χαθεί λίγο αργότερα αφήνοντάς τον άδειο από κάθε ίχνος ενέργειας, σαν κάποιο αόρατο χέρι να

τον τραβούσε από την πρίζα. Τότε μπορούσε να κοιμηθεί για λίγο, να πέσει αποκαμωμένος σ' έναν ύπνο δίχως όνειρα.

Απόψε ήξερε πως αυτή η ευλογημένη ώρα αργούσε ακόμα, όμως με τον καιρό είχε μάθει να περιμένει.

Στην αρχή τον πολεμούσε τον αναθεματισμένο τον πονοκέφαλο, κατάπινε με τη σέσουλα τις ασπιρίνες και τα ντεπόν, έπεφτε στο κρεβάτι και πάλευε να βρει μια θέση τέτοια που να πονάει λιγότερο, τίποτα, όσο πιο πολύ αγωνιζόταν τόσο επέμενε ο πόνος. Κάποια στιγμή κατάλαβε πως ό,τι κι αν σκαρφιζόταν, η ημικρανία θα έκανε τον κύκλο της, αποφάσισε λοιπόν να μην την εμποδίζει.

Στο κάτω κάτω, επαναλάμβανε στον εαυτό του, ουδέν κακόν αμιγές καλού.

Το «καλό» στη δική του περίπτωση επικεντρωνόταν κατ' αρχήν στην έξοδο του Επόπτη από το μυαλό του.

Κατά δεύτερο λόγο, ο πόνος είχε μια ευεργετική ψυχολογική συνέπεια. Τον βοηθούσε να φτιάξει μια αλληλουχία συνειρμών –ένα ιδιότυπο προσωπικό cogito– και να κρατήσει το μυαλό του σε μια στοιχειώδη ισορροπία.

Πονάω, άρα έχω σώμα.

Πονάω, άρα υπάρχω.

Πονάω, άρα –αφού υπάρχω, έχω σώμα και μπορώ να κάνω αυτόν το συλλογισμό– δεν έχω τρελαθεί.

Ακόμα.

Ήπια μια γουλιά λεμονάδα και προσπάθησε να χαλαρώσει. Ο δρόμος κάτω από το σπίτι ήταν έρημος. Ένας κόπρος πέρασε βιαστικά με σκυμμένο κεφάλι, κοντοστάθηκε, για μια στιγμή έμεινε με το ένα πόδι μετέωρο, οσμίστηκε τον αέρα κι έβγαλε ένα σιγανό γρύλλισμα. Ανήσυχος, τάχυνε το βήμα, έστριψε στο επόμενο στενό και χάθηκε. Η σιγή του δρόμου αποκαταστάθηκε.

Συνειδητοποίησε πως στο φόντο του ακουστικού του πεδίου ο Sting υμνούσε το φεγγάρι:

*Αδερφή μου σελήνη, εσύ θα είσαι οδηγός μου
στις γαλάζιες σκιές σου να κρυφτώ
όλοι οι καλοί άνθρωποι θα κοιμηθούν απόψε
και γω μονάχος
κάτω απ' το φως σου το ασημένιο
όλο το βράδυ να κοιτώ το πρόσωπό σου
θα τρελαθώ για σένα*

«Επίσης, φαίνεται πως είμαι απολύτως ικανός να τρελαθώ και χωρίς τη βοήθειά σου», μονολόγησε κι έστρεψε το βλέμμα ψηλά χωρίς να καταφέρει να εντοπίσει το φεγγάρι.

Επιχείρησε να εστιάσει την προσοχή του στα λόγια του τραγουδιού που ακουγόταν σαν ψίθυρος από το βάθος του δωματίου, μήπως καταφέρει να ξεγελάσει τον πονοκέφαλο. Μια δυνατή σουβλιά στα μηνίγγια τον αποθάρρυνε. Έμεινε ακίνητος. Το τσιγάρο καιγόταν στο αριστερό του χέρι, αλλά εκείνος δεν έκανε καμία κίνηση να το φέρει στο στόμα. Το στήριξε ανάμεσα στον αντίχειρα και τον μέσο και το εκσφενδόνισε κάτω. Το είδε να διαγράφει ημικυκλική τροχιά αφήνοντας πίσω πορτοκαλίες σπίθες και να πέφτει δίπλα στη σχάρα του υπονόμου. Έμεινε εκεί για λίγο να καπνίζει κι ύστερα έσβησε αθόρυβα.

Τα SOS μου είναι πιο θλιβερά κι από μένα, σκέφτηκε και χαμογέλασε πικρά.

[ΤΕΣΣΕΡΑ]

Κατά τις πέντε ο Μπιλ έφευγε από την παραλία τρεχάτος για ν' ανοίξει το μαγαζί. Πολλές φορές δεν προλάβαινε να περάσει απ' το σπίτι για να πλυθεί και να φορέσει καθαρά ρούχα, έβγαινε

λοιπόν στον ακάλυπτο πίσω απ' τον «Οθέλλο», έπαιρνε το λάστιχο και προσπαθούσε τουλάχιστον να ξεπλύνει το σώμα του από το θαλασσινό αλάτι. Το νερό έτρεχε στην αρχή καυτό, μέσ' από τους πυρακτωμένους σωλήνες, κι ύστερα γινόταν απότομα μπουζί και του 'κοβε την ανάσα. Ο ήλιος του απομεσήμερου τον χάιδευε απαλά και τον στέγνωνε. Χτένιζε βιαστικά τα μαλλιά, έμπαινε στην κουζίνα, έφτιαχνε έναν καφέ, έριχνε μια ματιά στις ελλείψεις της κάβας και περίμενε τους πρώτους πελάτες.

Η τουριστική περίοδος πλησίαζε στην κορύφωσή της κι αυτό σήμαινε εποχή ισχνών αγελάδων για τον «Οθέλλο». Οι περισσότεροι φοιτητές αναχωρούσαν για τα σπίτια τους ή για κάποιο κοντινό νησί, μπουχτισμένοι από την εξεταστική περίοδο του Ιουνίου. Οι λίγοι εναπομείναντες τραβούσαν νότια δοκιμάζοντας την αντοχή τους στους κακοφτιαγμένους δρόμους και στην ανελέητη ζέστη του Λιβυκού.

Οι Β.Β. –οι κατά Σταυράκη Βόρειοι Βάρβαροι– λυμάνοι- νταν την πόλη. Ορδές ξανθομάλληδων με λευκή κάλτσα και σανδάλι ξεχύνονταν κάθε πρωί στις χρυσές αμμουδιές του Ρεθύμνου.

Οι άντρες άραζαν στις καντίνες και κατέβαζαν τις μπίρες σαν νερό.

Οι γυναίκες πασάλειβαν κάθε εκατοστό του σώματός τους με αντηλιακό και ξάπλωναν κάτω από τις πολύχρωμες ομπρέλες διαβάζοντας φτηνά βιβλία τσέπης. Δεν έπεφταν σχεδόν ποτέ στη θάλασσα.

Μετά από μια βδομάδα, κάθε φυλή είχε αποκτήσει αυτό που της άξιζε:

Οι Γερμανίδες, δέρμα ξεφλουδισμένο, κατά τόπους ελαφρά μαυρισμένο, κατά τόπους αναψοκοκκινισμένο.

Οι Γαλλίδες –ειδικά εκείνες που κατάγονταν απ' το νότο–, σοκολατένια επιδερμίδα.

Οι Σουηδέζες, τρεις-τέσσερις γκόμενους, κατά κύριο λόγο τίποτα ψευτοπαλικαράδες με χρυσές καδένες στο λαιμό και μαύρα πουκάμισα που δεν τα αποχωρίζονταν ούτε μες στο ντάλα καλοκαίρι.

Οι Αγγλίδες, εγκαύματα τρίτου βαθμού.

Λίγο πριν τη δύση του ήλιου τα ξανθόμαλλα σμήνη εγκατέλειπαν τις παραλίες αφήνοντας πίσω τους μια μυρωδιά από λάδι καρύδας και λευκές, χρησιμοποιημένες πετσέτες ξενοδοχείου πάνω στις άδειες ξαπλώστρες.

Για τις επόμενες δύο ώρες ήταν η σειρά των τουριστικών εστιατορίων να νιώσουν κατεχόμενα. Όλη η παραλιακή λεωφόρος ήταν πλημμυρισμένη από δαύτα. Όπου και να γύριζες, το μάτι έπεφτε πάνω σε πολύχρωμα ταμπλό γεμάτα κιτρινωμένες φωτογραφίες ξέχειλων πιάτων με φαγητά, τεράστια παγωτά και γλυκά, και δεκάδες πινακίδες με την ένδειξη «Happy hour 19-20, 3 drinks 1.000 drachmas».

Μια από τις αγαπημένες τους βόλτες στα πρώτα έτη ήταν, ξημέρωμα στην παραλιακή, να ζωγραφίζουν τεράστιες καλοθρεμμένες μύγες πάνω σε τόνους από Mousaka, Kalamari και Banana split, με τον ίδιο ενθουσιασμό που η προηγούμενη γενιά έβαζε μουστάκια στις αφίσες του Καραμανλή ή αργότερα του Παπανδρέου. Ο Μπιλ συνήθως αναλάμβανε τα Happy hour. Μετά την κατάλληλη περιποίηση και τις απαραίτητες διορθώσεις οι ταμπέλες διαφήμιζαν εκ περιτροπής «13 ποτά, ένα χιλιάρικο» ή «3 ποτά, έντεκα χιλιάδες».

Αυτές οι πλάκες εξόργιζαν τους μαγαζάτορες αλλά δεν είχαν καμία απολύτως επίδραση στους Β.Β. Εκείνοι είχαν έρθει να λιαστούν, να φάνε, να πιουν μέχρις εξαντλήσεως, να πηδηξουν ή να πηδηχτούν και να φύγουν.

Και αυτό ακριβώς έκαναν.

Μετά το δείπνο, οι περισσότεροι πήγαιναν ζαβλακωμένοι

για ύπνο. Ελάχιστοι από τους υπόλοιπους έβρισκαν το δρόμο για τα σκαλιά του υπογείου. Ο «Οθέλλος» ήταν για τα καλά χωμένος στο λαβύρινθο της Παλιάς Πόλης, χωρίς διαφημιστικές πινακίδες, χωρίς κράχτη, χωρίς φωτεινή επιγραφή –από τη μαρκίζα με τους γοτθικούς χαρακτήρες έλειπε το «Τ», όσοι δεν το ήξεραν διάβαζαν «Ο HELLO»–, έτσι που μόνο κατά τύχη μπορούσε να τον ξετρυπώσει κανένα ξέμπαρκο ζευγαράκι Ελλήνων ή καμιά παρέα Εγγλέζων φωνακλάδων, η αντοχή των οποίων στο αλκοόλ ήταν ισοδύναμη των μπελάδων που συνήθως προκαλούσαν.

Οι ντόπιοι –πλην ελαχίστων εξαιρέσεων– δεν πάταγαν το πόδι τους στο μαγαζί ούτε το χειμώνα, πόσο μάλλον το κατακαλόκαιρο.

Το Ρέθυμνο δεν είναι από τις πόλεις όπου η φοιτητική και η τοπική κοινότητα συγχρωτίζονται με τον πιο ιδανικό τρόπο. Θα 'λεγε κανείς ότι η μια ανέχεται την άλλη χωρίς να δυσανασχετεί φανερά, σε μια μάλλον ιδιοτελή συνύπαρξη αμοιβαίων υποχωρήσεων. Οι ντόπιοι δεν πολυσυμπαθούν τους φοιτητές, αλλά τους χρειάζονται γιατί αποτελούν σημαντική πηγή εσόδων, ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια του χειμώνα.

Οι φοιτητές δεν έχουν άλλη επιλογή: είναι αναγκασμένοι να μάθουν να επιβιώνουν σε μια ξένη πόλη και –υπό αυτές τις συνθήκες– οι καχύποπτοι και πιθανόν απρόθυμοι σύμμαχοι είναι προτιμότεροι από τους δηλωμένους εχθρούς.

Ο διαχωρισμός των δύο γινόταν πιο φανερός τη νύχτα. Σε άλλα μαγαζιά σύχναζαν οι Ρεθυμνιώτες και σε άλλα το φοιτηταριό. Κάποιες φορές, βέβαια, ήταν πιθανόν μια παρέα να παραβεί αυτό τον άτυπο κανόνα, συνήθως αμούστακα παλικαράκια από τα γύρω χωριά, που φορούσαν τα μαύρα πουκάμισα των πατεράδων τους κι έβγαιναν στο σεργιάνι για καμιά ξέμπαρκε φοιτήτρια. Αλλά όχι στον «Οθέλλο», στο άντρο της

φοιτητικής κολεκτίβας, και ποτέ το καλοκαίρι που υπήρχε στην πόλη πλεόνασμα από «εύκολες» τουρίστριες.

Ο Μπιλ δεν πολυσκοτιζόταν για όλα αυτά, δεδομένου ότι δεν ανήκε σε καμία από τις δύο κοινότητες. Τυπικά ήταν ακόμα εγγεγραμμένος στα μητρώα της Φιλοσοφικής. Ουσιαστικά δεν είχε πλέον την παραμικρή σχέση με το Πανεπιστήμιο. Το ωράριό του συμβάδιζε με το ωράριο της πόλης. Μόνο που, αντίθετα με τους υπόλοιπους εργαζόμενους στα τουριστικά μαγαζιά της περιοχής, για κείνον οι καλοκαιρινοί μήνες ήταν οι πιο ξεκούραστοι (γεγονός που έμοιαζε να 'ναι εξαιρετικά παρήγορο δεδομένης της έντονης απέχθειας που έτρεφε για το καλοκαίρι). Ούτε άγχος, ούτε τρέξιμο, ούτε τίποτα. Μέχρι το σούρουπο ήταν ζήτημα αν είχε σερβίρει τρεις-τέσσερις καφέδες. Εκείνη ήταν περίπου η ώρα που εμφανιζόταν ο Σταυράκης, ψάχνοντας για θύματα στο τάβλι και πρόθυμες ακροάτριες.

Η πιθανότητα να βρει ένα από τα δύο τέτοια εποχή ήταν μηδαμινή, και το ήξερε πολύ καλά. Ο λόγος που συνέχιζε να πηγαίνει ήταν ότι μετά από τόσα χρόνια στην πόλη δεν είχε πού αλλού να πάει. Ο Σταυράκης δεν ήταν πελάτης ούτε θαμώνας. Ήταν μέρος του ντεκόρ, κάτι σαν το παλιό σαξόφωνο ή τις γκραβούρες του Matisse που κοσμούσαν τους τοίχους του «Οθέλλου», χωρίς ποτέ κανείς ν' αναρωτηθεί από πότε υπήρχαν εκεί ή αν ταίριαζαν αισθητικά με το χώρο. Ο Χιωτάκης τον πείραζε πως αν ποτέ γκρεμιζόταν το μαγαζί θα ήταν ο μόνος που θα του ανήκε δικαιωματικά η ταμπέλα.

«Να τη φτιάξεις όμως πρώτα, γερο-τσιφούτη, γιατί χωρίς το Ταυ δεν τήνε παίρνω», του 'λεγε χαμογελώντας και άραζε πάντα στο ίδιο τραπεζάκι, το πρώτο αριστερά απ' τη μπάρα.

Η Αλεξάνδρα ερχόταν λίγο αργότερα, φρεσκολουσμένη και λαμπερή, έδινε ένα σκαστό φιλί στον Μπιλ και καθόταν

με τον Σταυράκη εκλιπαρώντας τον να τη μάθει τάβλι. Κάτι τέτοιες ώρες τότε λυπότανε το φίλο του ο Μπιλ, αλλά διασκέδαζε κιάλας στη θέα ενός απελπισμένου Σταυράκη που έβλεπε τη μαθήτριά του να μετράει τις ζαριές, να μη θυμάται πώς παίζεται το πρώτο «έξι-κι-άσο» στις «πόρτες» ή να ρωτάει αν με τα ντόρτια είναι σωστό να του πιάσει την «παράμνα».

«Να βλέπεις τι τραβάω και να το εκτιμάς, μπάρμαν της κακιάς ώρας», του φώναζε προκαλώντας τις διαμαρτυρίες της Αλεξάνδρας.

«Τι εννοείς, δηλαδή; Πως δεν είμαι καλή μαθήτρια;»

«Καλή είσαι, πουλάκι μου, εγώ απλώς αναρωτιέμαι ποιες αμαρτίες ξεπληρώνω μ' αυτά τα μαθήματα...»

Σαν το σκύλο με τη γάτα τρωγόντουσαν μέχρι να βαρεθούν το παιχνίδι και τα πειράγματα και τότε ο Σταυράκης πήγαινε στα πικάπ κι έπαιζε τους αγαπημένους του δίσκους. Αυτό συνήθως σήμαινε απλώς άλλο ένα αφιέρωμα στους Jethro Tull με μικρά διαλείμματα Pink Floyd ή Dire Straits.

Κατά τις δυόμισι ο Μπιλ του έκανε νόημα να χαμηλώσει τη μουσική για να ξεφορτωθούν σιγά σιγά τους ελάχιστους εναπομείναντες πελάτες.

Με σβηστά τα φώτα, οι τρεις τους έπιναν ένα τελευταίο σφηνάκι τεκίλα πριν ανέβουν τα σκαλιά για να επιστρέψουν στον Πάνω Κόσμο.

[ΠΕΝΤΕ]

Σπανίως περνούσαν όλη τη νύχτα μαζί. Ο Μπιλ απέφευγε να της το προτείνει και η Αλεξάνδρα –παρόλο που την πείραζε λιγάκι– το αποσιωπούσε διακριτικά. Μόνο κάποια βράδια, λίγο

η γλύκα, λίγο η κούραση, δεν ήθελε και πολύ να ξεχαστούν και να τους βρει αγκαλιασμένους το ξημέρωμα.

Η Αλεξάνδρα πεταγόταν αλαφιασμένη λίγο πριν χαράξει, τον φιλούσε στο μέτωπο και έβγαине από τη σοφίτα αλαφροπατώντας.

Ήθελε να βρίσκεται στο σπίτι πριν ξυπνήσουν τα κορίτσια.

Διέσχιζε την αγουροξυπνημένη Παλιά Πόλη και περνούσε τα Τείχη από την πόρτα των Αγίων Πάντων.

Κι ύστερα τα μάγια λύνονταν.

Τα κτίρια ψήλωναν, οι δρόμοι πλάταιναν, το μυστικό που παραφύλαγε πίσω από τα Ενετικά κτίσματα και τους τούρκικους μαχαλάδες έδινε τη θέση του στην απόλυτη βεβαιότητα, η Ανατολή παραχωρούσε τη θέση της στη Δύση χωρίς η μέρα να προφτάσει να κάνει τον κύκλο της.

Ο βρυχηθμός τής –μονίμως βιαστικής και μονίμως αργοπορημένης– Καινούργιας Πόλης την ανάγκαζε να ταχύνει το βήμα. Κατευθυνόταν ανατολικά περπατώντας πια στον κεντρικό δρόμο του Ρεθύμνου. Στο Δημαρχείο έστριβε αριστερά, ένα στενό παρακάτω ήταν το σπίτι που νοίκιαζε μαζί με δυο συμφοιτήτριές της, τη Μαρίνα και την Πόπη.

Η Μαρίνα ήταν μια απίθανα αστεία χοντρούλα, με μαλλιά που έμοιαζαν με το καπέλο των Άγγλων τυφεκιοφόρων και χιούμορ που τσάκιζε κόκαλα – «Μαφάλντα» τη φώναζε ο Σταυράκης, και μάλλον δεν μπορούσε να της έχει κολλήσει πιο ταιριαστό παρατσούκλι.

Είχαν γίνει αχώριστες από την πρώτη μέρα και σχεδίαζαν να μείνουν μαζί οι δυο τους μέχρι που –για κακή τους τύχη– η μάνα της Αλεξάνδρας τους φόρτωσε την Πόπη.

Πόπη, απ’ το Πηνελόπη.

Ο Μπιλ απορούσε. Κύριος οίδε γιατί μια που τη λένε Πηνε-

λόπη, το αλλάζει, το κονταίνει και το κάνει Πόπη. Πόσες πιθανότητες υπάρχουν, αυτή η Πόπη να μην είναι βλαμμένη;

Με την Πόπη ήταν συγχωριανές. Και ήταν όντως βλαμμένη. Θα μπορούσε να είναι ευνοϊκή συγκυρία που συναντήθηκαν σε ξένο τόπο, οι μανάδες τους είχαν μεγαλώσει σε διπλανά σπίτια στην Καβάλα και ήταν οι καλύτερες φίλες.

Οι κόρες τους πάλι, όχι.

Η Πόπη ήταν όμορφο κορίτσι, μετρίου αναστήματος, καστανή, με μαλλί κοντό α λα γκαρσόν, επιμελής μαθήτρια και αρκετά δημοφιλής στον ανδρικό πληθυσμό, κυρίως λόγω του υπερανεπτυγμένου για την ηλικία της στήθους. Αν δεν την γνώριζες καλά, δύσκολα φανταζόσουν ότι είναι τόσο ζηλιάρα και τόσο μεγάλο κωλόπαιδο, από το σχολείο τη θυμόταν να ρουφιανεύει στους καθηγητές για να κερδίσει την εύνοιά τους. Με μεγάλη της χαρά θα κάρφωνε στη μάνα της ότι η κόρη της ξενοκοιμάται και κείνη δεν το 'χε σε τίποτα να της κουβαληθεί απροειδοποίητα και να της κάνει τη ζωή πατίνι.

Κι έτσι κάθε πρωί η Αλεξάνδρα βιαζόταν να προλάβει το ξύπνημα της Πόπης.

Ο Μπιλ έβγαινε από το λήθαργο κατά τις οχκτώμισι. Χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια ψηλαφούσε μηχανικά το στρώμα δίπλα του και αντιλαμβανόταν την απουσία της. Ταυτόχρονα διαπίστωνε πως ήταν ερεθισμένος. Και ήθελε απεγνωσμένα να κατουρήσει.

Αν σηκωθώ πάει χαράμι το όνειρο, σκεφτόταν.

Κάθε πρωί το ίδιο εκνευριστικό δίλημμα.

Συνήθως το πάλευε λίγο, για την τιμή των όπλων.

Ύστερα γύριζε πλευρό και επέστρεφε στη θερμή αγκαλιά της Ιζαμπέλ Ατζανί.